

Uz sākumlapu>Tiesāšanās procedūras>Videokonferences>Rokasgrāmata

Rokasgrāmata

2.2. Pieprasījums

17. Pieprasījums izmantot videokonferenci savstarpējai tiesiskai palīdzībai vai pierādījumu iegūšanai civillietās un komercietās atšķiras un sīkāka informācija par to ir sniegta III pielikumā.

Ir pieejamas veidlapas gan civillietu, gan krimināllietu vajadzībām un tiesa, kas iesniedz pieprasījumu, tās nosūta tiesai, kas saņem pieprasījumu, citā valstī (krimināllietās veidlapu izmantošana nav obligāta). Veidlapās norāda iesaistīto pušu un to pārstāvju kontaktinformāciju, kā arī ziņas par tiesu. Dažos gadījumos var būt jāsniedz arī ziņas par videokonferencē izmantojamo iekārtu maksu un darba valodu.

18. 2001. gada Pierādījumu iegūšanas regulā attiecībā uz civillietām ir paredzēti šādi divi videokonferences izmantošanas varianti pārrobežu tiesvedībā – saskaņā ar 10. līdz 12. pantu tiesa, kas iesniedz pieprasījumu, var lūgt tiesai citā valstī, kas saņem pieprasījumu, nodrošināt tās vai pušu klātbūtni vai piedalīšanos, izmantojot videokonferenci, pierādījumu iegūšanā, ko veic tiesa, kas saņemusi pieprasījumu. Šādu pieprasījumu var noraidīt tikai, ja tas ir pretrunā tās tiesas dalībvalsts tiesību aktiem, kura saņem pieprasījumu, vai būtisku praktisku grūtību dēļ. Turpat 13. pantā ir paredzēti piespiedu līdzekļi pieprasījuma izpildei. Tomēr 14. pantā ir paredzēts, ka liecinieks var atsaukties uz tiesībām atteikties liecināt saskaņā ar tiesas, kas saņem pieprasījumu, dalībvalsts tiesību aktiem; vai saskaņā ar tiesas, kas iesniedz pieprasījumu, dalībvalsts tiesību aktiem.

17. pantā ir noteikts, ka tiesa, kas iesniedz pieprasījumu, var tieši iegūt pierādījumus citā dalībvalstī, ar tās valsts centrālās institūcijas vai kompetentās iestādes piekrišanu. Saskaņā ar 17. panta 4. punktu centrālajai institūcijai vai kompetentai iestādei ir pienākums veicināt videokonferenču izmantošanu šim nolūkam. 17. panta 2. punktā ir noteikts, ka tieša pierādījumu iegūšana drīkst notikt tikai tad, ja to var veikt brīvpātīgi.

Neatkarīgi no iespējas izmantot piespiedu līdzekļus, galvenās atšķirības starp abiem variantiem ir – par pierādījumu iegūšanu atbildīgā tiesa un piemērojamās tiesības.

19. Tiesa, kas iesniedz pieprasījumu, nosūta tiesai, kas saņem pieprasījumu, pieprasījumu rīkot videokonferenci, kā arī vajadzīgo informāciju kopā ar A vai I pieprasījuma veidlapu, kas ņemta no 2001. gada Pierādījumu iegūšanas regulas.

Arī atbildi uz pieprasījumu sagatavo, aizpildot standarta veidlapas. Ja pieprasījums tiesai citā dalībvalstī piedalīties izskatīšanā, izmantojot videokonferenci, tiek noraidīts, tiesa izmanto E veidlapu. Tiešas pierādījumu iegūšanas gadījumā centrālajai institūcijai vai kompetentai iestādei ir pienākums 30 dienu laikā (izmantojot J veidlapu) informēt tiesu, kas iesniegusi pieprasījumu, par to, vai pieprasījums ir vai nav pieņemts. Ja pieprasījums ir apstiprināts, tiesa, kas iesniegusi pieprasījumu, var veikt pierādījumu iegūšanu saskaņā ar pašas noteiktu termiņu.

20. Krimināllietu gadījumā, dalībvalstij, kas saņem pieprasījumu, ir jāpiekrīt tiesvedībai, izmantojot videokonferenci, ja vien videokonferences izmantošana nav pretrunā ar attiecīgās valsts tiesību pamatprincipiem un ar nosacījumu, ka tai ir tehniskas iespējas nodrošināt tiesvedību šādā režīmā.

Gadījumā, ja pieprasījumā aprakstītais nodarījums ir sodāms arī valstī, kas saņemusi pieprasījumu, izpildot savstarpējās palīdzības lūgumu, var noteikt piespiedu līdzekļus (piem., pavēsti ierasties tiesā, paredzot sodu neierašanās gadījumā).

21. Gadījumos, kad tiesa, kas iesniegusi pieprasījumu, nenodrošina nepieciešamās videokonferences iekārtas, visas ar pārraidi saistītās izmaksas, tostarp iekārtu nomas un apkalpojošā tehniskā personāla nolīgšanas izmaksas, ir jāuzņemas un jāsedz videokonferenci pieprasījušai iestādei.

Saskaņā ar 2001. gada Pierādījumu iegūšanas regulu vispārējais princips nosaka, ka pieprasījuma izpilde, lai veiktu tiešu pierādījumu iegūšanu, nav pamats, lai pieprasītu nodokļu vai izmaksu kompensāciju. Tomēr, ja tiesa, kas saņem pieprasījumu, to lūdz, tad tiesai, kas nosūta pieprasījumu, būtu jānodrošina tādu izmaksu atlīdzināšana, kas radušās, izmantojot videokonferenci.

Lapa atjaunināta: 08/10/2020

Šo lapu uztur Eiropas Komisija. Informācija šajā tīmekļa vietnē nav uzskatāma par Eiropas Komisijas oficiālo nostāju. Komisija neuzņemas nekādu atbildību vai saistības attiecībā uz informāciju vai datiem, kas ietverti vai izmantoti šajā dokumentā. Autortiesību noteikumus Eiropas tīmekļa vietnēs lūdzu skatīt juridiskajā paziņojumā.